

VETRNICICA

PRILOGA MLADIH NOVINARJEV V GLASILU GROSUPELJSKI ODMEVI GROSUPLJE
LETNIK XLII | 5 - 2016

OBČINA
GROSUPLJE

Uvodnik

Novinarska pot se lahko začne čisto po naključju, lahko pa v sebi že od malega čutiš posebno radovednost, ki ti ne da miru, dokler ne dobiš zadovoljivega odgovora. Velikokrat je pot do odgovorov dolga in trnova, polna izmikanj. A za novinarja je najpomembneje, da sprašuje, da dvomi, da vpraša drugače in še enkrat, če je treba, a v zadnjem času se zdi, da vsi na vseh področjih premalo sprašujemo. Da se prehitro zadovoljimo z odgovorom, ker tako ali tako nimamo časa, da bi se poglobili, da bi si vzeli čas.

Ob vseh obveznostih je tega malo, a vseeno obstajajo ljudje, ki si ga vzamejo in namenijo ljubiteljskim dejavnostim. Vesela sem bila, ko so mi na Javnem skladu za kulturne dejavnosti Ivančna Gorica dejali, da se bodo mladi novinarji osredotočali na društva, ki so včasih premalo cenjena, saj toliko dobrega doprinesejo tako svojim članom kot kraju, v katerem delujejo.

Delovanje v društvi članom daje veselje, seveda je tudi odgovornost, vem, ker sem tudi sama dolgoletna članica kulturnega društva, a to veselje se razlije na vse ostale dele, ki sestavljajo celoto v našem življenju. V naših krajih je ljubiteljska dejavnost k sreči dobro razvita in razvejana, pohvalimo

se lahko s številnimi odličnimi društvi, ki delujejo na najrazličnejših področjih. Prav vsak lahko najde nekaj zase, lahko kot aktivni udeleženelec, lahko kot gledalec, obiskovalec.

Prav je, da jih že kmalu spoznajo tudi mladi in da se jim, seveda, tudi pridružujejo in morda tako za vsaj nekaj ur odložijo mobilne telefone in skrbi. Za mlade je bila tudi novinarska izkušnja tokrat ljubiteljska dejavnost, ki pa se včasih preljuje v življenjsko poslanstvo. Se bo tudi tokrat?

Saša Senica

Karate: se lahko znebimo predsodkov?

Ljudje imamo o različnih stvareh, športih in osebah različne predstave. Ob besedi karate večina pomisli na nasilje in pretepe, a to je samo še en stereotip. Karate je bil zasnovan kot vrsta samoobrambe in je to še danes.

Sankukai karate je ena od nešteti vej karateja. Sankukai je preprosto prevedeno šola harmonije med telesom, mislijo in duhom. To je tudi osnovno vodilo Sankukai karate zveze Slovenije, katere del je tudi Karate klub Grosuplje. Klub že vrsto let

deluje pod vodstvom Mihaela Borštnika. *»Motivacijo za vodenje treningov črpam iz ljubezni do karateja ter veselja do dela z otroki. Glavno motivacijo pa mi prinaša spoznanje, ki sem ga pridobil skozi leta trenerskega dela, da delam nekaj pozitivnega za otroke, zase ter za družbo.«* Pod njegovim strokovnim vodstvom veliko otrok med petim in štirinajstim letom dvakrat na teden pridobiva znanje karateja, izpopolnjuje svojo samopodobo, nadgrajuje svojo kondicijo in se družijo z vrstniki.

Karateisti karate kluba Grosuplje so uspešni na regijskih in državnih prvenstvih ter redni tekmovalci na pokalnih tekmah za mladince in člane. Uspešno se udeležujejo izpitov in množično sodelujejo na Letni karate šoli (LKŠ) v Umagu. Letos je pred nami že 39. LKŠ, poleg pa še 13. sankukai rekreacija za spremljevalce. Lahko ste jih videli na prireditvi Grosuplje v jeseni, vsako leto pa obiščejo učence v prvi triadi in jim z veseljem predstavijo njihov šport.

Za karateiste je karate način življenja, saj te ne nauči samo samoobrambe, ampak te izpopolni kot osebo in ti ustvari karakter. Karateiste srečujemo vsak dan, pa čeprav tega ne vemo. Svoje znanje uporabljajo samo v telovadnicah in na prireditvah. Izven njih pa so povsem normalni ljudje.

Karate je šport za vsakogar, ki si zanj vzame čas.

Patrik Škulj Medved, 8. razred, OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

NAJRAJŠI PIŠEM ZA SVOJA VNUKA

Intervju

Edo Rodošek je bil rojen leta 1932 v Novem Sadu v Srbiji, kjer je takrat služboval njegov oče. Od leta 1939 živi v Ljubljani, kjer se je šolal na gimnaziji in nato študiral za gradbenega inženirja. Skupaj s sodelavci je sprojehtiral mnoge zgradbe v Sloveniji in napisal tudi precej učbenikov in strokovnih knjig s področja gradbeništva.

Po upokojitvi se je posvetil pisanju leposlovnih kratkih zgodb in romanov s področja znanstvene fantastike (ZF). Ker je moj dedek, se v intervjuju tikava.

Koliko knjig si izdal?

Skupaj devetnajst knjig, od tega je dvanajst zbirka kratkih zgodb, šest romanov in ena pesniška zbirka. Poleg vezanih knjig pa sem postal z leti kar znan pisec kratkih ZF zgodb v angleščini, ki so izhajale v raznih revijah v USA, Veliki Britaniji, Indiji in celo Oceaniji. V dobrem desetletju so mi tako v angleškem jeziku objavili več kot devetdeset ZF zgodb v skoraj štiridesetih revijah.

Vsak pisatelj, zagotovo tudi ti, ima svojo najljubšo knjigo. Katero pa imaš ti?

Težko se odločam med njimi, pa tudi z leti se moj odnos do njih spreminja. Najbrž pa mi je četrta po vrsti *'Spokojni svet'* najbolj pri srcu. Prevedena je tudi v srbsčino in že dolgo razprodana na področju bivše Jugoslavije.

Zakaj si začel pisati knjige?

Že od otroštva me je privlačilo vse nenavadno in nam še neznan – temno nebo nad nami, tako polno zvezd, skrivnostni

drugi svetovi in vesolje nasploh. Ugibal sem, ali smo ljudje res edina in edinstvena razumna bitja ali pa si to samo ošabno domišljamo.

Začel sem s prevajanjem kratkih *science fiction (SF)* zgodb iz angleščine.

Tudi iz drugih držav kdo rad bere tvoja dela. V koliko jezikov so prevedene tvoje knjige?

Po grobi oceni so registrirani prevodi posameznih mojih knjig v petih tujih jezikih, daleč največ v angleščini.

Katero knjigo si napisal najprej?

'Temna stran vesolja', ki je izšla pri založbi Clip, Domžale, leta 1997.

Zakaj pišeš znanstveno-fantastične knjige in ne drugačnih?

Ker me področje naše verjetne – bližnje in tudi zelo oddaljene – bodočnosti zelo zanima, saj dopušča neverjetno veliko raznih možnosti. Ta zvrst književnosti spodbuja razmah domišljije, tako pisatelja kot tudi bralcev, in je zame preprosto očarljiva.

Zagotovo bereš tudi svoje knjige. Katero pa si največkrat prebral?

Najbrž *'Beyond Perception'*, kajti pisanje in korekture v tujem jeziku so zahtevna in tudi nadvse zamudna dejavnost. K sreči sem dobil dragoceno pomoč lektorja za angleščino, po rodu Kanadčana, ki dela kot docent na naši Univerzi.

Ali si se kdaj odločil, da ne boš več pisal knjig in zakaj?

Da, pred približno štirimi leti; ustvarjanje romana ali celovite zbirke zgodb je postalo za človeka mojih let in mojega zdravstvenega stanja prenaporno. Pisanje je bilo celo desetletje (od 1997 do 2007) moj najljubši *'konjiček'*, in to kar uspešen, saj me menda danes pozna v Sloveniji in v tujini več ljudi kot pisatelja, kakor pa kot gradbenika in profesorja.

Kaj rad počneš v prostem času in zakaj?

Še vedno veliko berem, kot vse svoje življenje, že od otroških let dalje. Žal pa sem moral zadnje čase zaradi lastnih

zdravstvenih problemov postopoma opustiti vse svoje športne dejavnosti. Edino, kar še zmorem, so daljši sprehodi. Televizijo gledam bolj poredko, v glavnem samo programe z živalmi; od športnih programov pa spremljam le tenis, ki sem ga kot mladenič zelo rad igral.

Vsak pisatelj ima nekaj vzornikov. Kateri je tvoj najljubši pisatelj?

Mednje štejem zlasti naslednje: M. Twain (Tom Sawyer, Huckleberry Finn), D. Defoe (Robinson Crusoe), M. Cervantes (Don Kihot), J. Swift (Guliver), C. Dickens (Oliver Twist, Božična pravljica), J. London (Martin Eden). In seveda, najboljše od najboljših pisateljev ZF literature, od katerih sem se marsikaj naučil: G. Orwell, H. G. Wells, A. Clark, R. Bradbury, R. Heinlein, S. Lem, I. Asimov ...

Če si pisatelj, si zagotovo veliko bral tudi ti. Katero pa?

Kot otrok sem imel najraje stripe Walta Disneya, ki so mi pomagali, da sem se naučil gladko brati cirilico že s petimi leti. Od pisateljev pravljic pa me je nekoč najbolj očaral William Hauff. Kot osnovnošolec sem rad bral Karla Maya, par let pozneje pa sem se čudil, kako da mi je bil sploh lahko kdaj všeč. Knjiga *'Brownov najmlajši'* pisateljice Richmal Crompton me nasmeje še danes.

Ali pišeš tudi za otroke?

Ko sem bil star sedem ali osem let, sem nakracal s svinčnikom par deset listov besedila v svoj šolski zvezek in ta svoj literarni prvenec poimenoval *roman z naslovom 'KONEC JORSKIH TIHOTAPCEV'*. Poleg teksta (že v latinici) so bile tam tudi moje lastnoročne risbice s precej bojevitim oblikovanjem. Nisem pozabil celo na posvetilo tega romana moji sestri, okrašeno s prilepljenim staniolom od čokolade.

Ali se spomniš vseh naslovov svojih literarnih del?

Najbrž ne čisto vseh, ampak saj imam tipkovnico, računalnik in tiskalnik, ki mi pomagajo tudi pri tem. Seznam svojih vezanih knjig sem pa že tolikokrat posredoval tistim, ki jih je to zanimalo, da ga znam na pamet.

Ali si kdaj potoval po svetu?

Oh, seveda, kar dosti. Moj poklic gradbenega inženirja in moje članstvo v raznih mednarodnih organizacijah sta me skozi štiri desetletja pogosto vodila v tujino. Obredel sem kar devet evropskih držav, ki so danes članice Evropske skupnosti, enkrat sem sodeloval tudi s švicarsko izpostavo Združenih narodov.

Zasebno in na lastne stroške pa sem si privoščil družinska krožna potovanja v USA, enkrat po zahodni obali, drugič vzhodni, po upokojitvi pa Kitajska. Bilo je seveda nadvse zanimivo, vendar pa včasih tudi zelo naporno.

Zagotovo si si zapomnil kaj lepega iz tujine. Kaj najlepšega pa ti je ostalo v spominu?

Težko bi izbral tisto najlepše; vsekakor pa nikoli ne bom pozabil čudovitih naravnih lepot Grand Canyona, Niagarskih slapov, pa nočnega neba, osvetljenega s skrivnostno auro borealis (severnim sijem). Prav tako so me prevzele nekatere najbolj slavne stvaritve človeških rok – Kitajski zid, rimski Kolosej, pariški Eifflov stolp in londonski Big Ben.

Bil si tudi profesor. Kje si učil?

V Ljubljani na rednem in izrednem študiju ter študiju ob delu (Fakulteta za gradbeništvo) ter na podiplomskem študiju (Fakulteta za arhitekturo). Občasno pa sem imel tudi honorarna predavanja na

Filozofski fakulteti v Ljubljani, Građevinskem fakultetu v Zagrebu ter na Građevnom fakultetu v Skopju.

Ali si imel kdaj kakšnega porednega študenta?

Študentje se zelo razlikujejo med seboj, lahko pa rečem, da so tisti nemarni bolj izjeme kot v večini.

Zakaj si se odločil za poklic v gradbeništvu?

V srednji šoli sem bil bolj uspešen pri logičnih predmetih (matematika, fizika, kemija). V obdobju, ko sem opravil maturo, so na ljubljanski Univerzi v sodelovanju z nekaterimi podjetji razpisali samo štipendije na Gradbeni fakulteti. Brez štipendije pa sploh ne bi mogel študirati, ampak bi si moral poiskati kako službo, kajti mamina pokojnina je bila mnogo premajhna za dva.

Ali je risanje načrtov težko?

Sámo risanje objekta je lahko bolj ali manj zahtevno, odvisno od posebnosti objekta. Šolanim in prizadevnim projektantom, ki dobro sodelujejo med seboj, pa ne sme biti preteško.

Kam si hodil v osnovno in srednjo šolo?

Dva prva razreda osnovne šole v Novem Sadu, naslednja dva razreda ljudske šole in osem let gimnazije pa v Ljubljani.

Vsaka slavna oseba ima svoje prijatelje. Katere slavne ljudi si poznal in se srečal z njimi?

Na prvo mesto moram dati svojega sošolca iz gimnazije in zares dobrega prijatelja, akademskega slikarja in kiparja Janeza Boljko. Najino prijateljstvo se je začelo v šestem razredu gimnazije in je trajalo celih 54 let, do lani, ko je Janez žal umrl.

Dolgo časa sva prijateljevala z znanim slovenskim arhitektom Otonom Jugovcem, dokaj poznano ime je tudi moj gimnazijski sošolec Peter Černe, akademski slikar in nekaj časa mladinski prvak pri teku čez ovire. Na enem od mednarodnih gradbeniških posvetov v Opatiji sem gostil svetovno znanega arhitekta Kenzo Tange-ja, dobitnika največje svetovne arhitekturne nagrade in glavnega projektanta povojne rekonstrukcije Hirošime.

Nekaj časa sem strokovno sodeloval z Mihom Košakom, tedanjim ljubljanskim županom, se srečal s Sašom Škuljem, prav tako mojim nekdanjim sošolcem, takratnim ministrom za gradbeništvo, ogledoval sem si Ljubljano z zvonika Stare cerkve v Šiški, v delegaciji, ko smo gostili mojega soimenjaka Edvarda Kardelja, drugega za Titom v tedanji Jugoslaviji. Kje je že to...

Timotej Novšak,
7. B. razred OŠ Louisa
Adamiča Grosuplje

NIČ NI PRETEŽKO NAREDITI, ČE IMAŠ...

Intervju

Ker naju zanima novinarstvo, sva naredili intervju z gospo Zvezdano Godec, članico in vodjo likovne skupine Paleta. V Mestni knjižnici Grosuplje ste si lahko njihovo razstavo ogledali aprila.

Koliko vas je v skupini in koliko so člani skupine stari?

V likovni skupini PALETA Grosuplje ustvarja štirinajst članov.

Koliko časa že obstaja ta skupina?

Likovna skupina PALETA deluje od leta 2005 v okviru Kulturnega društva Teater Grosuplje in je sestavni del Zveze kulturnih društev Grosuplje.

Koliko časa porabite, da naredite izdelke za eno razstavo?

Za končni izdelek oziroma do razstave preteče kar nekaj časa. Najprej se v skupini dogovorimo z mentorjem, kaj bomo ustvarjali in v kakšni tehniki, nato si vsak ustvari svojo idejo, pripravi ves potreben material in ustvarja vse do končnega izdelka.

Ali vsak dela svoj izdelek, ali delate skupaj, v parih ...?

Običajno vsak član dela in izdela svoj izdelek, katerega s podpisom potrdi.

Ali je bilo katero stvar zelo težko narediti?

Nobene stvari ni težko narediti, če je dobra volja, ideja in material.

Ali je žilica za tako ustvarjanje povezana z vašim poklicem?

Likovno ustvarjanje ni nujno povezano z našimi poklici.

Vaši izdelki so iz različnih materialov. Kje jih dobite oz. ali morate material kupiti sami?

Za material oziroma tehniko ustvarjanja se domenimo skupaj, nato material nabavimo sami.

Sčasoma se nabere veliko vaših izdelkov. Kaj naredite z njimi po razstavi?

Res je. Veliko naših del shranjujemo doma, nekaj jih podarimo sorodnikom, znancem ali prijateljem, sicer imamo pripravljena dela za razstave po Sloveniji in drugod.

Vaši izdelki so izjemni. Ali z njimi sodelujete tudi na kakšnih tekmovanjih?

Vsako leto sodelujemo na raznih razstavah, ex-temporih in slikarskih kolonijah. Prejeli smo kar nekaj nagrad.

Za konec pa še, ali svoje znanje in talent prenašate tudi na mlajše?

Z veseljem prenašamo svoje znanje mlajšim, celo otrokom v vrtcih, šolah. Talenta pa se ne da prenesti. S talentom se rodimo, kar pa je dobro vse življenje utrjevati.

Laura Erjavec in Lucija Berčan,
OŠ Brinje

SKUPINA, KI NIKOLI NE RAZOČARA

Predstavljajte si kraj, kjer se počutite kot doma. To je za igralce gledališča Hiša ta skupina in zgradba, ki je pod vodstvom ZKD Grosuplje. Njihova mentorja sta Irena Žerdin in Jan Pirnat. Ne samo da v svojem delu uživajo, ampak so v tem, kar počnejo, tudi zelo uspešni.

Vse se začne že z gledališčem Hiška, kjer se igralci naučijo prvih osnov igranja in pridobijo na samozavesti. Od 11. do 13. septembra 2014 so nas s prestavo Alica v čudežni deželi zastopali na 10. mednarodnem otroškem in mladinskem gledališkem festivalu Baltoji Varnele (Bela

vrana) v Litvi. Lani pa so bili izjemno uspešni in marsikomu priklicali solze na obraz s predstavo Sedem razlogov, ki je prišla izpod rok njihovega trdega dela. Predstava je govorila o puncu Hani, ki se je v svojem mladem življenju spopadala z mnogimi težavami in zato svoje življenje končala tragično. Predstavo si je ogledalo mnogo ljudi, ki so se mogoče našli v kateri od vlog in drugim zaupali svoje težave in skrbi ter si poiskali pomoč.

Letos pa so se odločili uprizoriti delo Astrid Lindgren Ronja, razbojniška hči. Tudi ta predstava ni razočarala in je do-

segla želene odzive in uspeh. Predstavo si lahko ogledate že v četrtek, 19. maja, ko bo na voljo za ogled.

»Tukaj se počutim kot doma«; »Moj drugi dom«; »Odlična družba in vzdušje,« so izjave igralcev gledališča Hiša, ki se s svojo igralsko zasedbo in mentorjema nadvse trudijo, da nas ne bi nikoli razočarali in da bi nam na oder postavili predstave, ki bi nam še dolgo ostale v spominu.

Erika Dizdarević in Nejc Tacer,
Osnovna šola Louisa Adamiča Grosuplje

Na šoli Brinje deluje tudi gledališki klub

Predstavila bova gledališki klub na OŠ Brinje Grosuplje, ki ga vodi slovenistka Mateja Zupančič.

Gledališki klub živi ob sredah od enih do petnajst do dveh. Na njem učenci vadijo ter sestavljajo svoje predstave in se spoznavajo med sabo, saj so različnih starosti.

Vprašala sva učenko, ki obiskuje gledališki klub, kaj meni o njem. Povedala nama je, da se ji zdi gledališki klub primeren za učenke in učence, ki jih zanima igrilstvo.

Rekla je tudi, da ji zelo ugaja učiteljica, saj je zabavna, sproščena ter ravno prava za to delo. Učencem pomaga uresničiti zadane cilje in jih spodbuja k lastnem razmišljanju ter kreiranju lastnih predstav.

Učenka nam je povedala tudi, da je navdušena nad gledališkim klubom, saj lahko igra, piše igre ter režira delo, tako da se preizkusi na različnih področjih.

Nedolgo nazaj je imel gledališki klub predstavo z naslovom Janko in Metka v grozljivi hosti. Igro so uprizorili pred

številnejšim občinstvom, v grosupeljskem gledališču ter na naši šoli. Igra je bila zelo uspešna in zabavna, primerna za otroke ter je imela srečen konec. Udeležila se je tekmovanja, vendar ni prišla v drugi krog, a po mnenju otrok ter učiteljice je bila izvrstna. V klub je včlanjenih veliko otrok in prav vsak izmed njih je navdušen nad klubom. Učencem bo žal, saj med poletnimi počitnicami ne bo gledališkega kluba, a se zato še bolj veselijo naslednjega leta.

Matej Urbas in Neža Pirc, OŠ Brinje

Veliki pihalni orkester zaigra od filmskih do povsem novih, prvič igranih skladb

Aleksandra Borodina, pa glasbo iz filma Notredamski zvonar, prvič igrano skladbo slovenskega skladatelja ter seveda tradicionalen Radetzky marš. Dvakrat na leto, decembra in maja, priredijo veliki koncert v avli OŠ Louisa Adamiča, kjer poleg njih svoj program predstavijo še ostali orkestri. Dogodka sta za orkester velikega pomena, saj sta pogosto edina velika nastopa orkestra. Seveda pa redno pomaga tudi pri občinskih dogodkih, kot so otvoritve novih objektov pa tudi srečanjih pevskih zborov ipd. Člani imajo vaje dvakrat na teden po dve uri v dvorani Glasbene šole Grosuplje.

Orkester vas vabi tudi na naslednji spomladanski koncert, o natančnem datumu lahko poizveste na spletni strani Glasbene šole Grosuplje. Med drugim so v programu tudi nekateri Madžarski plesi J. Brahmsa.

Urban Šifrar,

Osnovna šola Louisa Adamiča Grosuplje

Med bolj organizirana grosupeljska društva lahko gotovo štejemo tudi tri večje orkestre Glasbene šole Grosuplje: godalni, mali in veliki pihalni orkester.

Osredotočimo se na največjega, to je veliki pihalni orkester. Tega trenutno vodi profesor klarineta in saksofona, dirigent Mitja Dragolič. Orkester sestavljajo učenci Glasbene šole Grosuplje. Beleži tudi

lepe uspehe na različnih tekmovanjih, nazadnje so na slovenskem tekmovanju mladinskih godb v Mariboru zasedli prvo mesto in prejeli zlato plaketo. Izvaja široko paleto različnih skladb, od klasične, filmske zvrsti, pa do povsem novih, prvič igranih skladb.

Na zadnjem božično-novoletnem koncertu so tako odigrali Polovske ples

IZMENJAVA S FRANCIJO

Intervju

chard iz mesta St. Chamond), če bi si naši učenci želeli dopisovati z njihovimi učenci v angleščini. Seveda sem takoj našla skupino učencev, ki so začeli navdušeno pisati pisma in tako se je vse začelo.

Ali ste s tem zadovoljni?

Ja, z izmenjavo sem zelo zadovoljna, le zares aktivnih učencev je iz leta v leto manj. Sodelujejo sicer z dopisovanjem, komunicirajo s svojimi vrstniki s pomočjo najnovejših tehnologij (e-mail, skype, facebook ...) in to je tudi glavni cilj te izmenjave in celotnega projekta. Včasih pa si želim, da bi vse to nadgradili še s kakšnimi drugimi učnimi cilji (primerjava različnih kultur; navad ipd.), kar pa sicer potem naredimo, ampak le z manjšim številom sodelujočih.

Koliko učencev se vsako leto prijavi na to izmenjavo?

Vsako leto se prijavi med 30 in 40 učencev, kar je tudi še taka obvladljiva številka, ki jo učitelji lahko kvalitetno modeliramo.

Že tretje leto zapored poteka zamenjava učencev 8. in 9. razreda Osnovne šole Brinje Grosuplje z učenci iz Francije iz Saint Chamounta. Zato sva se odločili, da bova naredili intervju z mentorico Sabino Kavšek. Tudi sami letos sodelujeva pri tej izmenjavi. A imamo malo manj sreče kot ostala leta, saj letos učenci z Brinja nismo šli v Francijo k francoskim družinam naših dopisovalcev zaradi terorističnih napadov v Parizu, ki so se dogajali malo manj kot en mesec pred našim odhodom, a smo vseeno pričakali prihod Francozov

v Slovenijo 4. 4. 2016, obisk pa je trajal do petka, 8. 4. 2016.

Pogovor z mentorico Sabino Kavšek.

Kako je sploh prišlo do te ideje, da bi imeli izmenjavo?

Ideja je prišla veliko let pred izmenjavo, vendar pa preko uradnih institucij, ki ponujajo tovrstne izmenjave (npr. Comenius), nekako nismo prišli blizu. Nato sem preko znanke dobila povabilo učiteljice iz Francije (iz šole Collège Ennemond Ri-

Ali so učenci zadovoljni z izmenjavo, po vašem mnenju?

Kolikor so mi povedali, so večinoma zelo zadovoljni z izkušnjami, ki jih pridobijo ravno preko te izmenjave, preko navezovanja stikov s francoskim vrstnikom in ponavadi tudi z njihovo družino.

Se vam zdi koristna tale izmenjava s Francijo?

Zdi se mi zelo koristna, ker učenci dobijo priložnost primerjati svoj življenjski stil in navade s tistimi v Franciji, ki je v bistvu kar precej drugačen. Vrstniki med seboj komunicirajo v angleščini in vidim, da se učenci precej sprostijo pri uporabi angleščine, medtem ko se družijo in komunicirajo med seboj. Pri večini teh učencev potem v razredu pri pouku angleščini opazim, da so veliko bolj sproščeni, ko je treba kaj povedati po angleško.

Ali je vse skupaj težko voditi?

Ja, vodenje ni enostavno, ker je v ozadju kar precej organizacije, ki se je na koncu ne vidi. Teden, ko so pri nas Francozi, je še posebej natančno načrtovan z vsemi izleti in na koncu se mi pridruži še lepo število kolegov učiteljev, da jim pripravimo še delavnice na šoli. In če želimo, da vse to lepo teče in da ni vse samo turistični

ogled Slovenije in obisk Grosupljega, je pač treba vložiti nekaj dela. Vendar mi je v veselje in za enkrat nameravamo nadaljevati s temi izmenjavami.

Kako in koliko časa potujete v Francijo?

V tem šolskem letu sicer nismo potovali, lahko pa opišem lanskoletno izkušnjo. Do mesta St. Chamond potujemo z avtobusom okoli 12 ur, vmes pa imamo nekaj postankov. Vožnjo vedno načrtujemo ponoči, tako da večina učencev uspe vsaj malo zaspati. Po taki vožnji smo sicer utrujeni, vendar pričakovanja in polno organizirani dnevi ogledov in izletov to utrujenost zelo hitro potisnejo v ozadje.

Zahvaljujema se mentorici Sabini Kavšek za vse odgovore. In upamo, da bo vse teklo po pričakovanjih. Kot sva že prej omenili, smo Francoze pričakali v ponedeljek, 4. aprila, ki je zanje kot kar naporen dan potekal takole:

Na našo šolo so prispeli okoli 10. ure v času našega glavnega odmora, kjer smo jih pričakali vsi, ki smo jih gostili. Takoj po odmoru, 3. uri pouka, so nam po skupinah predstavili Francijo in njene znamenitosti. 4. uro smo jim mi predstavili našo šolo, 5. uro pa Slovenijo. Popoldan

so Francozi preživel z učitelji, ki so jim pokazali občino Grosuplje. Z družinami smo jih prišli iskat okoli 17. ure, saj so preostanek dneva in noč preživel z nami. Čez teden so obiskali Primorsko in Gorenjsko ter Ljubljano, en dan pa preživel na šoli in z družinami, da smo jim pokazali naš način življenja. Upamo, da so se imeli lepo in da bodo še kdaj obiskali Slovenijo.

Prilagava še nekaj slik z izmenjave iz prejšnjih let in letošnje.

Neža Dežman in Hana Jurca,
OŠ Brinje

